

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

§. 3. Quòd sanctissima Virgo faciat omnia in favorem omnium sibi verè devotorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

cessum, quo abripietur, tenuisse ipsam nunquam non in quâdam ebrietate, à quâ nunquam recedebat. Quis modus loquendi facundissimi hujus Patris? Nonne videtur nobis dicere velle, quòd, sicut ij qui ebrij, nunquam amplius reguntur ratione, nec aliquam servare possunt mensuram in omnibus, quæ agunt, sed potiùs abripi se sinunt à fortitudine vini sibi prædominantis; ita Sanctissima Virgo non servet nec regulam, nec mensuram, sed abripi se sinat à fortitudine amoris & zeli, à quo impellitur ad procurandam salutem animarum, potissimum autem sibi devotorum.

Meliùs est devotos nos esse erga solam Sanctissimam Virginem, quam erga

Si magni æstimandum est, devotione singulari, verâ ac solidâ prosequi aliquem Sanctorum, qui majori polleat apud Deum auctoritate, eòquòd hoc ipsum sit magno frui pro salute suâ subsidio: majore

ris igitur æstimandum est, devotum esse erga centum vel ducentos, & majoris adhuc erga mille, vel bis millenos, & majoris adhuc erga millionem, vel centum milliones: sed quando haberes omnes Sanctos in cœlo tibi addictos, utque omnes singularissimi essent tui Protectores, & quivis eorum tuam curaret salutem, velut suam propriam; hæc devotio, quæ videtur tam efficax, tam ampla, tamque certa, tanti haudquaquam prodesset tibi, quanti sola & unica erga Sanctissimam Virginem devotio, eòquòd certum sit, ipsam solam plùs habere potentia, plùsque voluntatis faciendi nobis bene, quàm omnes simul habeant Sancti. Denique enim verum est, illam posse omnia, illamque velle omnia in favorem fidelium servorum suorum. Quid concludendum igitur restat, nisi.

§. III.

Quòd Sanctissima Virgo faciat omnia in favorem omnium sibi verè devotorum.

BONUM est posse, meliùs est velle, optimum est bene facere ijs, qui amantur. Non satis tibi sit, inquit Spiritus Sanctus in Scripturâ, diligere verbo aut linguâ, sed diligendum tibi est opere & veritate: Hoc ipsum est, quòd obstringere deberet omnes servitio Sanctissimæ Virginis; hoc attrahe-

re ad ipsam deberet devotos religiosissimos, quot alit mundus Christianos: ubique & incessanter videre est effectus devotionis erga ipsam in prodigijs, quæ patrat in favorem eorum, qui ipsius invocant subsidium; ita ut Sanctus Augustinus, & post ipsum Sanctus Bernardus provocent omnes ad exhiben-

2. JOH. 3.
v. 18.

hibendum vel unicum, qui cum veritate dicere possit, se confugisse ad Sanctissimam Virginem in necessitate suâ, & absque solatio

ſ. Bernard.
serm. 3. ſu-
per millus
est,

recessisse ab illâ: *Ille solus laudes hujus Virginis ſileat, qui ſideli prece appellatam, ſuis neceſſitatibus ſenſerit deſuiſſe*; certus ſum, nec unicum in toto mundo fore rependiendum.

Inutile igitur foret perſuadere velle hanc veritatem alicui, producendo millionum milliones exemplorum, quæ in ore verſantur omnium, quæ in omnibus leguntur libris, quæ conſpiciuntur in omnibus locis Sanctis ſpeciatiim honori Sanctiſſimæ Virginis conſecratis, vel exhibendo plures eorum, qui inſigne aliquod beneficium receperunt à Deo, mediante potentiſſimâ ipſius interceſſione, relinquentes aliquas gratitudinis ſuæ notas; ſed ne ultra te progrediar, aſſumo te ipſum in teſtem, quiſquis hæc legis: quot argumenta habes in teiſpo potentiſſimi ſubſidij, quod à Sanctiſſimâ Virgine recepisti in omnibus occaſionibus, in quibus invocasti ipſam ex toto corde tuo? percurrere oculis curſum vitæ tuæ, dicque nobis, quoties expertus id fueris? Nihil eſt, quod magis convincat te, quàm proprium experimentum tuum; ſi hoc nondum ſenſiſti, certum eſt, te hucusque Sanctiſſimæ Virginis non extiſſe devotum: Huic er-
gò nava operam devotioni, exerce

te ferventer ac aſſiduè in ipſâ, & colliges exinde fructus, quibus compelleris ad conſtitendum illud.

Absolvam hanc Conſultationem exemplo tam inuſitato, ut dignum ſit memoriâ omnium ſæculorum. Cæſarius id reſert libro ſeptimo; & eſt exemplum trigefimum primum. Veritas hitoriæ eſt talis. In Cœnobio quodam Monialium, Virgo quædam nomine Beatrix, formæ eximiæ nec minoris prudentiæ, potiſſimum magnâ devotione addicta Sanctiſſimæ Virginis, præſecta fuerat officio Oſtiariæ, vi cujus occaſionem habebat alloquendi cujuſcunq; conditionis homines. Juvenis quidam ſimulabat primâ fronte, ipſam ſe summâ proſequi veneratione, in cuius locum illicò laſcivum ſubſtituit amorem; tam ardens fuit ipſius libido, ut abjectâ omni reverentia ſeſe declaraverit, ipſamque cæperit ſolicitare, idque modò tam artiſcioſo, ut quantocyùs eodem ſuo igne ſuccenderit infelicem hanc creaturam; ita, ut poſt aliqualem reſiſtentiam ipſa ſuccubuerit; Cùmque ampliùs vehementiam tentationis ſuſtinere non poſſet, acceſſerit ad Altare Sanctiſſimæ Virginis, quæ totius Monafterij & ipſius ſingulariſſima patrona erat, & collocans claves ſupra Altare, dixerit ingemiſcendò: *Servivi tibi hucusque eâ, quâ potui, fidelitate, ſed ſummam meam intueris infirmitatem, tentari me aſpicias ul-*

Cæſarius.

Exemplum
ſtupendum
de bonitate
Sanctiſſimæ
Virginis ex-
ga ſibi de-
votos.

tra vires meas, & amplius resistendi facultatem non habeo, nec animum: cura, si velis, portam Monasterij tui, fixum mihi stat deserere illud: hanc suâ declaratione factâ abijt cum dæmone se possidente.

Uc demonstraretur veritas philosophici hujus effati, quòd finis omnium voluptatum sit fastidium & averio, ubi primum miser ille suæ satisfecit libidini, despexit & deseruit illam; & sanè non aliud, quàm ejusmodi obsequium expectare debuerat à perfido illo, nec alium colligere criminis sui fructum: nihilominus cum prolapsam se videret in profundum adeò barathrum, non tantùm non meditabatur reditum ad meliora, sed profundiori adhuc se immergit abyssso: Cum ergò ampljùs non haberet nec locum refugij, nec media se sustentandi, imitata est canes de quibus loquitur Regius Vates, qui, cum non habeant Dominum, à quibus nutriantur, crudelem sustinent famem, quâ impellente per totam circumvagentur civitatem, ut quibuscunq; obvijs sese posscant ac reficiant spurcitijs: *Famem patientur ut canes, & circuibunt civitatem.* Hæc infelicitior adhuc his animalibus, publicè prostituit se deinceps non victura nisi ex infami suæ impudicitæ stipendio.

Post exactos quindecim in abominandis hisce sordibus annos, curiositate ducta, sub e mentito ve-

sticu suum accessit Monasterium, quid diceretur de se, auditum; Cùmque videret antiquum quendam domesticum ibi inservientem, interrogat illum: An nòsti certam quandam Beatricem, quam videram olim hujus Monasterij ostiariam? Quòd devenit? Bene novi illam, respondit domesticus, educata est ipsa in hoc Monasterio ab infantia suâ, & video illam ferme quotidie; Est optima & prudentissima Virgo religiosa, quæ semper hucusque tenet munus ostiariæ tantâ cum fidelitate, tali que cum exemplo, ut omnes ædificet summè. Hæc tota attonita ex eo, quòd audiebat, & non capiens, quid sibi hoc vellet, reversa eadem de tota cogitabunda: vix fuit extra portam, apparuit ipsi Sanctissima Virgo in formâ, ut cognosceretur ab ipsâ, his ipsam allocuta verbis: Inservieras mihi olim devotè, & à quindecim annis ego inservio tibi, tanta miseriarum tuarum commiseratione; ego hucusque partes egi ostiariæ, concredidit tibi exantlavi munus, apparui exteriùs, qualis tu eras, & creditum est ab omnibus, ipsam te esse; inhibui rigorem justitiæ Dei precibus meis, conservavi honorem tuum coram oculis creaturarum, & nemini quidquam constat de facinore tuo. Revertete modò in locum tuum, advertet nemo, te illum deseruisse; sed resume quoque prima sensa, vota, exercitia, qui

Psal. 58.
v. 15.

quibus addita fueras ante lapsum tuum; adjuge etiam alia pœnitentiae opera, & perpetuè lauda Deum ob exhibitam tibi misericordiam, quâ extraxit te è fundo abyssi. Quantus stupor! quanta admiratio perculserat ipsam!

Tam efficaciter ex hoc commota fuit in intimo cordis sui, ut tota quamprimum mutata fuerit in aliam; & post diversos affectus, timoris, pudoris, spei, pœnitentiae, confidentiae & d'fidenciae, quibus ipsius oppugnabatur cor, suum prosecuta est munus, ac si nunquam id interrupisset. Diuturna hæc & funesta vitæ ipsius catastrophe mansisset semper incognita, nisi ipsamet horrendi sui criminis tacta dolore, & tota abrepta stupore, ob incomparabilem Matris misericordiae erga se bonitatem, id aperuisset, ad opertiendum se confusione, quàm suo merebatur facinore, & ostendendam gloriam, potentiam & admirabilis fructus devotionis erga Sanctissimam Virginem: Exin teverissimam exegit pœnitentiam, & incessanter dicebat in corde suo, sapiusque proferebat ore: *Misericordias Domini in æternum cantabo.*

O Mater admirabilis! O Serenissima Angelorum hominumque Regina! O dignissima Mater Dei! Tu semper miserorum refugium es peccatorum: Tuâ bonitate conservatur mundus, qui periret suarum demersus diluvio iniquitatum, absque potentissimâ tuâ intercessione. Tu es consolatrix afflictorum, tu sustentas infirmos, tu desperatissimos erigis, tu profligatissimos à suis relevas malis; tu Apostolos mirabiliter reconciliasti cum DEO. Nomen tuum est remedium omnium inimitatum; memoria tua est lenimentum omnium amaritudinum; Et potentia tua est terror inimicorum salutis nostræ. Recipe nos in tuam protectionem, O amabilis Mater misericordiae? ad mille nos in numerum servorum tuorum O potentissima Regina cœli & terræ! infunde nobis puram & perfectam devotionem erga te; ut mentes nostræ post Deum summâ te prosequantur veneratione; ut omnes linguæ nostræ benedicant te, ut omnia corda nostra diligant te; accende illa quotidie ardentiori zelo honorandi te, famulandi tibi. Amen.

* * *

